

Tömöry Péter

Május

Virágos karját, lám, kitárja
kertünk, a pitypang bőbitája
szórja üdvét a világra.
A május harsány harsenés.

Magvak duzzadnak,
tűszők pattannak,
epekednek buja bibék:
„még! még! tovább! még! nem elég!”

Sziromra vetkeznek a fák,
szöszös méh, tétova bogár
kutatja titkuk rejtekét:
„édes a kehely, befogad,
úgy birtokol, hogy közben ad!”
Vissant, sikong a kék.

Arany mézet csurgat a mámor,
sugárkévében a virágpör
zsong-zsibong a kerten át:
kozmosz csillag miriád.

Pulzál a nappal, peng az éj,
zabolátlan a szenvedély.

Elkőszál a kutya, a macska,
úzi a teremtés parancsa,
az újjá érlelő idő...

Imám is sarjad, kérlelő:
„kegyelem, Uram, kegyelem,
tavaszba temesd el telem!”

Emlékszel

Emlékszel, kedvesem az ágyra,
amelyben nem háltunk soha,
amelynek álom volt a váza
s befödte lepkék hímpora?
Emlékszel, kedvesem a szóra,
mit nem mondtál nekem soha,
arra a szelíd, első csókra,
mit nem nekem adtál oda?
Emlékszel, kedves, a vízipókra,
mint jégre ezüst korcsolya,
rajzolt jelet a tükör tóra,
ami nem fagyott be soha?
Emlékszel, kedvesem, az árnyra,
ami nem vetült sehova,
és belepte mégis a fákat,
mint arkangyalok mosolya?
Emlékszel, kedvesem a versre,
amit nem írtam meg neked,
arra a sípoló ős csendre,
ami magába temetett?
Emlékszel, kedvesem, voltodra,
ami jelenem, kénytelen,
szélben jajgató dallamokra,
miket nem hallottunk sosem?
Emlékszel még a pillanatra,
mi nem múlt el s nem született,
arra a rőt, őszvégi parkra,
hol nem láttál meg engemet?

Emlékszel kedves, hogy te nem vagy?
Én emlékszem, hogy nem vagyok!
Bolyongunk egymás hiányában,
vak úrben nemvolt-csillagok.